

عنوان مقاله:

بررسی و نقد نظریه سوین برن درباره معناداری گزاره های الهیاتی

محل انتشار:

فصلنامه فلسفه دین، دوره 19، شماره 4 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسنده:

حسن قنبری - گروه فلسفه دین، دانشکده الهیات، دانشکدگان فارابی دانشگاه تهران، قم، ایران

خلاصه مقاله:

مسئله ما در این مقاله از مهم ترین مسائل فلسفه دین معاصر است؛ آیا جملات و گزاره هایی که در کتاب های ادیان و مذاهب به کار رفته اند، همان معنای زبان عادی و عرفی را دارند یا معنای خاص و جدیدی دارند. در دوره جدید با پیدایش تفکر پوزیتیویستی تلقی جدیدی از این مسئله به وجود آمد که به بی معنایی زبان دین معروف شد. ریچارد سوین برن از جمله فیلسوفان دین معاصر، معتقد است گزاره های الهیاتی، همان معنای زبان عادی را دارند. وی ضمن نقد نگاه پوزیتیویستی، دیدگاه خود را بر انسجام منطقی مبتنی می کند. در این مقاله نظریه انسجام منطقی سوین برن را بررسی و نقد می کنیم و به این نتیجه می رسیم که اساسا بحث معناداری و بی معنایی زبان دین به ویژه از منظر پوزیتیویستی، بحث فهم و عدم فهم است و ارتباطی به انسجام منطقی ندارد؛ به عبارت دیگر در نگاه پوزیتیویست ها ادعا این است که نمی توان فهم محصلی از مفاد گزاره هایی دینی داشت و بنابراین در جایی که فهمی در کار نیست، طبعاً بحث از انسجام مطرح نمی شود. البته در اینجا قصد دفاع از رویکرد پوزیتیویستی نداریم، بلکه ادعا می کنیم که با نظریه انسجام منطقی نمی توان نظریه بی معنایی را جواب داد.

کلمات کلیدی:

انسجام منطقی، بی معنایی، پوزیتیویسم، زبان دین، سوین برن

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1620300>

